

Jean-Pierre Bratanoff-Firgoff

Jean-Pierre Bratanoff aloittaa elämäkertansa siitä, kun hän 17-vuotiaana karkasi vanhempiensa kodista ja päätyi elämään kaduilla. Hiukan vertauskuvallisesti hän sitten jatkoi eteenpäin tullakseen paimeneksi. Seuraavat seitsemän vuotta hän paimensi Roquefortjuustoa tuottavia lampaita Ranskan Alpeilla johdattaen ne kesäksi vuorille ja talveksi laakson suojaan.

Lopulta Bratanoff asettui Britanniaan, missä tapasi ex-vaimonsa ja ryhtyi hänen apunaan myymään vaatteita toreilla. Vuonna 1984 hän hetken mielijohteesta haki siirtolaiseksi Australiaan uskomatta tulevaisuutensa hyväksytyksi. Englantia hän ei puhunut.

”1980-luvun Euroopassa Australia oli siellä jossain”, hän muistelee hausalla ranskalaisella aksentillaan. ”En tiennyt siitä juuri mitään.” Tultuaan vaimonsa ja kahden tytärpuolensa kanssa Gosfordiin Jean-Pierre siivosi perheen elannoksi kolme vuotta ravintoloita. Siinä sivussa hän kuitenkin kokeili valokuvausta. ”Leikittelin vain asialla ja heittäydyin siihen. Olen täysin itseoppinut kaikessa”, hän kertoo.

Tämä uusi intohimo johti menestykselliseen uraan. Pian mainostoimistot ja muut liikeyritykset tulivat hänen luokseen innokkaina hyödyntämään hänen tunnustetusti hyvää silmäänsä. Kysyttäessä työskentelytavoista Jean-Pierre vastaa: ”Sehän on kuin kehysten ripustamista seinälle tai huonekalujen sijoittelua. Sen tietää, ellei jokin näytä hyvältä. Seuraan vaistoani tunneperäisesti. Kun kaikki näyttää hienolta, painan laukaisinta – periaatteessa se toimii näin.” Ehkäpä niin, mutta se johti joka tapauksessa julkaistuihin kuviin Vogue Living -lehdessä ja kukoistavaan yhteistyöhön isojen firmojen kanssa.

Jean-Pierre myöntää itsekkin eläneensä mukavasti. Hän kuvasi tärkeitä henkilöitä ja matkusteli Australiassa eikä 20 vuoteen joutunut etsimään työtä – työ tuli aina hänen luokseen. Sitten tapahtui digitaalinen vallankumous. Äkkiä kaikki siirtyi sisätiloihin. Siinä missä ennen vaadittiin erityistä kalustoa ja kokemusta, miltei kaikki osasivatkin jossain määrin tähdätä ja kuvata. Valokuvaajan leipä ja voi ehtyivät.

”Jäin hiukan jumiin”, Jean-Pierre myöntää virkistävän rehellisesti. ”Oli se aika traumaattista. En ollut koskaan elämässäni joutunut etsimään työtä. Se oli outoa ja masentavaa. Yritin kaikenlaisia töitä, mutta minulle sanottiin, että olen liian pätevä.”

Paljon itsetutkiskelua vaadittiin, mutta Jean-Pierre teki sen johtopäätöksen, että on tehtävä sitä, missä on paras – valokuvauksessa. Niinpä hän päätyi taidevalokuvaan. Se on päätös, mitä hän ei ole katunut.

”Ajattelin, että voin yhtä hyvin näyttää, missä olen hyvä ja käyttää kokemustani”, hän kertoo. ”Päätin tehdä jotain erilaista – jotain mistä itsekkin nauttisin, eivätkä vain asiakkaat.” Hän lähti mm. Cetennial-puistoon ja ryhtyi kuvaamaan puita ja kukkia. ”Pidän siitä etteivät asiat ole liian tarkkoja ja voin jättää tilaa myös katsojan mielikuvitukselle.”